

Arrest

nr. 256 190 van 11 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 26 juni 2019, diende op 19 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 16 november 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 17 november 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 19/07/2019
Overdracht CGVS: 02/03/2020*

U werd op 10 september 2020 van 08u50 tot 11u05 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud niet bijgestaan door een advocaat.

A. Feitenrelaas

U, D.S.P., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en christen te zijn. Voordat u geboren werd, woonde uw familie op het platteland in Vegachi, Antioquia. Doordat de ELN zich verzette tegen de gemeenschap daar, moest uw familie verhuizen naar de stad Itagui in Antioquia. U werd geboren op 30 augustus 2000 in Itagui, waar u uw hele leven in de wijk Loma Linda woonde met uw moeder, uw grootmoeder en uw broer. Vanaf uw kindertijd zag u uw vrienden het slechte pad op gaan. Ze begonnen met criminele zaken zoals drugs verkopen, loopjongen spelen voor geld en het plegen van moorden. Uw moeder heeft steeds geprobeerd om u ver van deze jongens te houden. In 2017 werden uw vrienden die ouder zijn dan u, J., K. en E., bedreigd door de bende van Bello, die ook in Itagui actief is. Zij gingen overstag en werken sindsdien samen met deze bende. Vanaf uw adolescentie begonnen de bendeleden zich ook meer en meer voor u te interesseren. Bendeleden vroegen aan u om zich bij hen te voegen, waarop u in september 2018 in uw hoofd de beslissing nam om naar uw tante, M.L.S. (DVZ nr. (...)), te gaan, die al in België woonde. Toen u de beslissing nam om Colombia te verlaten, had u echter niet meteen de middelen om een vliegtuigticket te kopen. U koos ervoor om zo ver mogelijk in de toekomst een ticket te kopen omdat dat goedkoper is. Heel uw familie heeft bijgelegd om de tickets te kunnen betalen. U studeerde in die periode elektromechanica van moto's en werkte in 2018 ook een drietal maanden in de bouwsector. Eind mei 2019, een maand voor uw vertrek uit Colombia, hebben vier bendeleden u benaderd. Ze zeiden u dat u met hen moest samenwerken en dat u anders de gevolgen zou dragen. Diezelfde nacht werd uw vader in elkaar geslagen door personen die zeiden dat u moest samenwerken met de bende of dat er anders gevolgen zouden zijn. Daarna bent u gestopt met studeren en werken en bent u in uw huis gebleven tot aan uw vertrek naar België. In die periode vroegen de bendeleden aan uw vrienden K. en E. waar u was, waarop zij zeiden dat zij dat niet wisten en dat u verdwenen was. Op 25 juni 2019 verliet u dan Colombia, waarna u via een tussenstop in Madrid op 26 juni 2019 in België arriveerde. Op 19 juli 2019 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia gedwongen te zullen worden om samen te werken met de bende die u bedreigde.

Ter ondersteuning van uw verzoek heeft u tijdens uw registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw paspoort, uw identiteitskaart en twee nieuwsartikels over de bende van Bello voorgelegd. Tijdens uw interview op het CGVS legt u een kopie van een document neer dat de gedwongen ontheemding van uw familie van voor uw geboorte aantoont.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U legt bovendien geen enkel bewijsstuk neer dat de door u naar voren geschoven asielmotieven concreet kan ondersteunen.

Gedurende uw volledige relaas komt u immers niet verder dan blote beweringen, u legt geen enkel concreet bewijs voor dat uw verhaal kan ondersteunen. Zelf deed u nooit aangifte van uw problemen noch werd er een onderzoek opgestart in Colombia.

U vertelt dat uw vader door bendeleden in elkaar werd geslagen, maar dat hij geen medische hulp heeft gezocht omdat hij dan een verklaring zou moeten afleggen over hetgeen gebeurd was.

U kunt met andere woorden geen enkel bewijs voorleggen dat uw vader inderdaad het slachtoffer werd van geweld door bendeleden. U legt geen medische attesten of een aangifte hieromtrent voor. Het is hoogst opmerkelijk dat u bijvoorbeeld geen foto's kan voorleggen van de verwondingen van uw vader, die zouden kunnen dienen als een begin van bewijs. U verklaart ook dat u na het incident in mei uw huis niet meer hebt verlaten en uw vrienden E. en K. u via sms verwittigden dat de bendeleden nog steeds naar u op zoek waren (CGVS p. 13). U legt geen kopie van deze sms-berichten voor. U vertelt eveneens dat uw vader u tot een maand voor uw persoonlijk onderhoud op de hoogte hield van het feit dat hij via uw vriend E. hoorde dat de bendeleden nog steeds naar u op zoek waren (CGVS p. 13, 14). Ook hiervan voorziet u geen enkel bewijs. Het gebrek aan concrete bewijzen, maakt dat het CGVS zich enkel op uw verklaringen kan baseren om zich een oordeel te vormen over uw nood aan internationale bescherming. Uw verklaringen zijn echter allesbehalve overtuigend.

Uw relaas bevat immers meerdere tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen ondermijnen.

Bij uw eerste aanmelding bij DVZ verklaarde u dat u bedreigd werd door de bende van Itagui, die volgens u connecties heeft met de bende van Bello (DVZ vragenlijst CGVS p. 2). Op het CGVS verklaart u direct bedreigd te zijn door de bende van Bello, die tevens de plak zwaait in Itagui (CGVS p. 8.). Aangezien u de ene keer verklaart benaderd te zijn geweest door een bende die connecties heeft met de bende van Bello en een andere keer verklaart dat u benaderd bent door de bende van Bello zelf - terwijl het over hetzelfde incident gaat - kunnen er van in den beginne al twijfels geplaats worden bij uw geloofwaardigheid.

Bij DVZ verklaarde u dat u een maand voor uw vertrek werd benaderd door vier bendeleden die u vroegen om met hen samen te werken. U was niet geïnteresseerd en zei nee. Daarop wilden zij u aanvallen, maar u kon ontkomen (DVZ vragenlijst CGVS p. 1). Wanneer u op het CGVS naar dit zelfde incident gevraagd wordt, verklaart u dat u tegen die personen vertelde dat u niet geïnteresseerd was en dat u bent weggelopen (CGVS p. 11). U maakt geen enkele melding van een poging van de bendeleden om u aan te vallen, u bent gewoon naar huis gegaan na dit incident (CGVS p. 11). Aangezien u op het CGVS expliciet gevraagd werd naar hun reactie op uw weigering en u daarop enkel zei dat u gewoon naar huis bent gegaan is dit toch wel een opmerkelijke tegenstrijdigheid. Indien de bendeleden u inderdaad hadden proberen aanvallen, zoals u eerder bij DVZ beweerde, is dit een belangrijk element binnen u asielrelaas. Het feit dat u dit punt niet opnieuw aanhaalt, ondermijnt in belangrijke mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat u vertelde dat hun reactie vijandig was aangezien ze later die avond uw vader aangevallen hebben werpt geen ander licht op de vaststelling dat u geen eensluidende verklaringen aflegt over het incident waarbij u zelf aangesproken werd door de bendeleden.

Bij DVZ verklaarde u dat het incident met de bendeleden, dat plaatsvond eind mei 2019, er de oorzaak van was dat u een maand later Colombia verliet, niks meer, niks minder (DVZ vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u vreemd genoeg dat u de beslissing om Colombia te verlaten reeds in september 2018 had genomen, lang voor het incident in mei 2019 waarbij die bendeleden u bedreigden (CGVS p. 9). Op het CGVS verklaart u tevens dat u al sinds uw adolescentie door bendeleden aangesproken werd en in 2018 ook al expliciet gevraagd werd hen te vervoegen (CGVS, p.7). Daarom besloot u in september 2018 al om Colombia te verlaten maar omdat u er financieel slecht voorstond kocht u een vliegticket voor een vlucht eind juni 2019 omdat dit goedkoper was dan er een te kopen voor een vroegere vertrekdatum. Heel uw familie heeft financieel moeten bijdragen om dit ticket te kunnen betalen (CGVS, p.7). In eerste instantie kan hierbij al vermeld worden dat dit laatste een flagrante leugen is aangezien u bij DVZ duidelijk aangaf dat de tante met wie u naar België kwam uw tickets betaalde (Verklaring DVZ d.d.27/2/2020, vraag 31), ten tweede raakt het kant noch wal dat u nog zolang zou gewacht hebben om uw land te verlaten terwijl u al sinds 19/10/2018 een paspoort in uw bezit had waarmee u kon reizen. Dat economische redenen u zouden weerhouden hebben om al vroeger te vertrekken is allesbehalve overtuigend indien u daadwerkelijk al een vrees zou gehad hebben ten aanzien van de bendeleden, temeer dat de prijs van een vliegticket geen onoverkomelijke kost is en u beroep kon doen op uw familie om het te betalen. Het is vreemd dat u bij DVZ geen melding maakte van eerdere pogingen om u te rekruteren aangezien u duidelijk gevraagd werd naar een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Nochtans verschilt het incident met de bendeleden in mei 2019 in wezen niet veel van gelijkaardige ontmoetingen die u blijkbaar al veel vroeger met bendeleden had en waarbij u ook gevraagd werd hen te vervoegen (CGVS, p.7). Het hoeft weinig betoog dat de door u geschetste gang van zaken niet kan overtuigen.

In dit verband zijn er nog andere twijfelachtige verklaringen die aflegde. U verklaart dat u ongeveer sinds 2017 zo'n drie keer per jaar benaderd werd door bendeleden (CGVS p. 7, 8).

U vertelt echter dat wanneer u na het incident in mei 2019 terug naar huis keerde, uw broer thuis was en hij volledig perplex stond, wanneer u hem vertelde wat u overkomen was. Jullie hadden immers nog nooit eerder deel uitgemaakt van dat geweld, daarom vond hij dat zo erg (CGVS p. 9). Dat gaat lijnrecht in tegen uw verklaringen als zou op dat moment reeds een tweetal jaar regelmatig benaderd zijn door leden van de bende. Bovendien blijkt uit uw relaas dat deze bende erg actief en zichtbaar was binnen uw gemeenschap. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat het voor uw broer als een verrassing zou komen dat u door deze personen benaderd werd. Wanneer u gevraagd wordt of uw broer ook benaderd werd door de bendeleden, zegt u van niet om dat hij nog heel klein is (CGVS p. 10). Dit is opmerkelijk gezien uw broer geboren is op 29 oktober 2003 en dus slechts drie jaar jonger is dan u (DVZ p. 9). Op het moment van het incident was hij met andere woorden vijftien jaar oud, wat bezwaarlijk nog heel klein te noemen is. U verklaart ook zelf dat u reeds vanaf uw kindertijd vrienden het slechte pad op zag gaan (CGVS p. 6). Op de leeftijd van vijftien jaar was uw broer zonder twijfel op de hoogte van de aanwezigheid van bendes in uw wijk, waardoor het ongeloofwaardig is dat hij effectief perplex zou hebben gestaan, wanneer u hem over dit incident vertelde. Het CGVS kan met andere woorden met recht en rede besluiten dat u niet bij machte bent een geloofwaardig en doorleefd relaas naar voren te brengen.

In verband met de bendeleden die u benaderden wordt u expliciet de vraag gesteld wie u over dit incident heeft verteld. U verklaart dat u dit heeft verteld aan uw gezin, dus aan uw vader en moeder, uw broer en uw grootmoeder. Uw tante heeft u de volgende dag hierover verteld (CGVS p. 11). Enige tijd later verklaart u dat ook uw vrienden E. en K. wisten van de agressie die u overkomen was, u heeft hen immers diezelfde week hierover ingelicht (CGVS p. 13). Het feit dat u dit niet vertelt, wanneer u letterlijk gevraagd wordt wie u allemaal over dit incident heeft verteld, ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.

Uw verklaringen over de intimidaties door de bendeleden, die wilden dat u deel zou uitmaken van hun bende, bevatten eveneens opmerkelijke tegenstrijdigheden. In eerste instantie verklaart u dat toen u in de adolescentie kwam, die personen zich meer en meer voor u begonnen te interesseren, dat ze u vroegen of u ook wilde moorden, loopjongen spelen voor geld, afpersen, drugs verkopen etc. Omwille van deze intimidaties heeft u in september 2018 de beslissing genomen om uw land te verlaten (CGVS p. 7, 9). Wanneer u later wordt gevraagd hoe u dan merkte dat die bendeleden zich meer voor u begonnen te interesseren, verklaart u dat personen die u niet kende plots zaken aan u vroegen, over wat u aan het doen was, bijvoorbeeld (CGVS p. 8). U maakt geen enkele melding meer van vragen over moorden, afpersingen of drugs en gaat daarmee lijnrecht in tegen uw eigen, eerdere verklaringen. Pas wanneer u vertelt over het incident in mei 2019, dat plaatsvond ruim nadat u de beslissing had genomen om Colombia te verlaten, komen diezelfde termen opnieuw ter sprake (CGVS p. 9). Ook over het moment waarop de intimidaties vanwege de bendeleden jegens u begonnen, zijn uw verklaringen niet eensluidend. U vertelt dat u benaderd werd door bendeleden sinds uw achttiende, omdat u op dat moment ook voertuigen kon besturen, wat hen goed uit kwam (CGVS p. 10). Eerder zegt u daarover echter dan deze intimidaties begonnen tijdens uw adolescentie, ongeveer een jaar voordat u de beslissing nam om uw land te verlaten in september 2018 (CGVS p. 7). Deze contacten met bendeleden zouden dus begonnen zijn omstreeks september 2017. Gezien u geboren bent op 30 augustus 2000, was u op het moment dat deze intimidaties begonnen nog geen achttien jaar, waardoor het argument dat deze personen u benaderden omdat u meerderjarig was en dus voertuigen mocht besturen geen hout snijdt. Uw verklaringen lijken dus helemaal niet te passen in een logisch geheel.

Net zomin past het in een logisch geheel dat u de ganse tijd op hetzelfde adres bent blijven wonen terwijl men redelijkerwijze toch zou verwachten dat u zichzelf in veiligheid zou brengen door elders in Colombia te gaan wonen. U verklaart dat het voor u niet mogelijk is om elders in Colombia te gaan wonen omdat uw financiële situatie dat niet toelaat (CGVS, p.14). Indien u zich elders in uw land in veiligheid kon brengen is het toch de logica zelve dat u dat minstens probeerde. U stond al lang onder druk van de bendeleden verklaart u, u bent echter een volwassen man die school liep en werkervaring heeft, u brengt geen enkel concreet of bevattelijk element aan waarom het voor u niet mogelijk was u in eerste instantie elders in uw land in veiligheid te brengen en in uw levensonderhoud te voorzien. Deze vaststelling werpt uiteraard een bijkomende smet op uw geloofwaardigheid.

Het CGVS benadrukt in dit verband ook dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval duidelijk niet zo is, uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkele poging ondernomen heeft om de bescherming van de lokale autoriteiten in te roepen, zogenaamd omdat dit de vermeende problemen enkel erger zou kunnen maken, hetgeen pure speculatie is (CGVS, p.11-12).

Los van de bovenstaande vaststellingen dient volledigheidshalve nog vermeld te worden dat u geen duidelijk zicht biedt op uw familie en bezigheden.

Bij de DVZ verklaart u bijvoorbeeld dat u een jaar lang werkzaam was voor het bedrijf Rapi, waarvoor u eten bezorgde aan huis (DVZ p. 7). U verklaart tevens dat u hier bent met uw neef, J.J.S.V. (CG-nummer (...), DVZ-nummer (...)) (DVZ p. 9), met wie u op hetzelfde privéadres verblijft. Wanneer u tijdens uw interview op het CGVS gevraagd wordt wat uw job was in Colombia, vertelt u dat u in 2018 een drietal maanden in de bouw heeft gewerkt en dat u verder geen andere jobs heeft gehad (CGVS p. 4). Wanneer u gevraagd wordt of u familieleden heeft in België, antwoordt u dat u hier een tante heeft, maar dat u hier verder geen familie heeft (CGVS p.6). Het feit dat u tijdens uw interview niets vertelt over uw werkzaamheden als bezorger van maaltijden en dat u verzwijgt dat u hier in België ook een neef heeft, hoewel u expliciet naar beide zaken gevraagd wordt, ondermijnt mede uw algemene geloofwaardigheid.

Ter staving van uw verzoek legt u bij de DVZ een aantal documenten voor. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen enkel dienen als bewijs van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze niet worden betwist. Daarnaast legt u ook nog twee nieuwsberichten voor over de bende van Bello. Deze artikels zijn niet gedateerd en bevatten evenmin een verwijzing naar activiteiten van deze bende in uw woonplaats Itagui. Ze hebben slechts betrekking op het algemene geweld waar deze bende zich aan schuldig maakt en niet op uw eigen, persoonlijke situatie.

Deze berichten kunnen uw relaas dan ook geen kracht bijzetten. Het attest dat u tijdens uw interview op het CGVS voorlegt in verband met de gedwongen ontheemding van uw familie, geeft enkel aan dat uw familie op een bepaald moment gedwongen diende te verhuizen omwille van het gewapend conflict in Colombia. Het bevat geen details over de omstandigheden die tot deze gedwongen ontheemding geleid hebben. U geeft zelf aan dat deze verhuizing plaatsvond voordat uzelf geboren was. Dit document kan dan ook niet als bewijs dienen voor de door u ingeroepen asielmotieven.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt

echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een

binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*"-artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève
-artikels 48/3 en 48/4 en volgenden van de wet van 15 december 1980
-de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980
-het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)
-beoordelingsfout".*

Verzoeker benadrukt dat hij in geval van terugkeer naar Colombia vreest *"gedwongen te worden om samen te werken met de bende die hem bedreigde en/of vervolgd door de bende te zijn omdat hij samen met de bende weigerde samen te werken of indien hij volhardt in zijn weigering samen met hen te werken."* Hij geeft aan dat hij het oneens is met de manier waarop zijn verzoek door de commissaris-generaal werd geanalyseerd en gaat in op de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt dat noch zijn nationaliteit noch zijn herkomst uit de gemeente Itagui wordt betwist. Hij merkt op dat Itagui zich bevindt in het grootstedelijk gebied van Medellín en in de Aburrávallei. Hij citeert hierbij uit de COI Focus *"Veiligheidssituatie in Colombia"* van Cedoca van 13 november 2019, waaruit volgens hem blijkt dat er een groot aantal georganiseerde en gewapende groepen aanwezig zijn in de stad Medellín, die verantwoordelijk zijn voor daden van geweld, waaronder rekrutering, waardoor burgers de stad dienen te ontvluchten. Bovendien blijkt uit de informatie dat 10 van de 23 *"Organized Crime Groups"* die in Colombia aanwezig zijn zich in de Aburrávallei bevinden en dat sommigen onder hen een alliantie hebben gesloten.

Uit deze informatie blijkt, volgens verzoeker, duidelijk dat hij afkomstig is uit een regio waar de bendes zeer actief zijn en de kans dus groot is dat hij aanraking komt met bendeleden. Ook blijkt uit deze informatie dat het aannemelijk is dat bendeleden hem trachtten te rekruteren en dat hij na zijn weigering het land diende te ontvluchten om verdere problemen met de bende te vermijden, aldus verzoeker.

Uit de informatie kan bovendien worden afgeleid dat er allianties bestaan tussen de verschillende bendes in de regio, zodat het feit dat verzoeker bij aanvang van de procedure verklaarde *"bedreigd te zijn geweest door de bende van Itagui die connecties heeft met de bende van Bello"* doch tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij bedreigd werd *"door de bende van Bello die tevens de plak zwaait in Itagui"*, niet als een tegenstrijdigheid kan worden beschouwd.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over het incident in mei 2019 of de bende hem fysiek aanviel, verduidelijkt verzoeker dat *"de vier bendeleden een agressief gedrag hadden, dat één van hen een baseball bat droeg, dat zij bedreigde (bij het CGVS verklaarde verzoeker: "Ze geiden me dat ik met hen moest samenwerken en op dat moment heb ik een rechtstreekse bedreiging gekregen dat als ik niet zou samenwerken met hen dat ik dan de gevolgen zou moeten dragen. " (CGVS, p.6), waardoor hij degelijk de indruk kreeg dat zij hem konden aanvallen (bij het CGVS verklaarde hij ook dat de bendeleden een "vijandige" reactie hadden gehad (CGVS, p. 11)".*

Verzoeker bevestigt verder dat hij inderdaad reeds voor het incident in mei 2019 besloot om zijn land te verlaten omdat hem al meerdere keren gevraagd werd om de bende te vervoegen. Hij vermeldde echter enkel het incident in mei 2019 bij aanvang van de procedure omdat dit de enige keer betrof dat hij een rechtstreekse bedreiging kreeg van de bendeleden en dat zijn vader werd aangevallen. Hij licht hierbij toe dat: *"Met andere woorden op het moment dat verzoeker de beslissing nam om zijn land te verlaten was het juist om rechtstreekse bedreigingen en problemen te vermijden."*

Die problemen hebben echter wel plaatsgevonden nadat hij de beslissing had genomen, één maand voor zijn vertrek, reden waarom hij zich gefocust heeft over dit incident tijdens zijn gehoor bij DYZ -waar er trouwens ook aan de asielzoekers gevraagd wordt om een kort overzicht te geven van hun problemen-. Verzoeker legt uit dat de bendeleden hem vroeger op een subtieler manier benaderden, dat zij hem bijvoorbeeld vroegen wat hij voor de kost deed en of hij niet wat meer geld wilde verdienen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hij : "Dat met die vier bendeleden was het laatste wat gebeurd was, daarvoor waren het altijd verschillende mensen die me benaderden om te vragen wat ik deed en enkel om te weten hoe mijn situatie was." (CGIZS, p.8) Zoals uitgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud had verzoeker ook vrienden die gedwongen werden de benden met de bende samen te werken (cf: "daarvoor werden mijn vrienden al gedwongen om samen te werken met hen en het was slechts een kwestie van tijd vooraleer het mijn beurt zou zijn." CGVS, p.8) en die ervoor ook op een zachtere manier benaderd had geweest ("Hetzelfde is mijn vrienden ook overkomen vooraleer ge met hen begonnen te werken", CGYS, p.8). Daarom was hij bang dat hij op een bepaalde moment op een meer geweldadige manier benaderd zou zijn, wat inderdaad plaats vond in mei 2019 en wat hij aangekaart heeft bij DVZ."

Verzoeker voert verder aan dat verschillende familieleden hebben bijgedragen voor de aankoop van zijn vliegtuigticket en dit dus niet enkel door zijn tante werd betaald, hoewel zij het grootste deel betaalde. Hij legt verder uit dat hij dit ticket reeds een paar maanden voor zijn vertrek kocht omdat het onmogelijk was om een ticket te kopen voor een eerdere vlucht – dit was te duur. Hij benadrukt hierbij dat hij op het moment dat hij zijn vliegtuigticket kocht nog geen onmiddellijke bedreiging had gekregen en aldus niet "haastig" zijn land diende te verlaten.

Wat de motivering in de bestreden beslissing betreft dat het niet aannemelijk was dat hij verklaarde dat zijn broer volledig perplex stond na het incident in mei 2019, herhaalt verzoeker dat, hoewel zij in een gevaarlijke buurt wonen waar bendes actief zijn, zij regelmatig in aanraking komen met bendeleden en er bijna dagelijks geweldsdaden plaatsvinden, zij nooit eerder een directe bedreiging van de bendeleden hadden gekregen en dus nooit eerder het directe slachtoffer waren van hun geweld. Hij legt verder uit dat zijn vijftienjarige broer nooit benaderd werd door bendeleden "de bendeleden in zijn wijk al kinderen (vaak afkomstig uit zeer arme families) hebben die voor hen werken en dat zij op zoek zijn naar grote adolescenten/meerderjarigen die zullen helpen bij drugs- of wapenhandel dat vooral 's nachts plaats vindt daar het een beetje achterdochtig is voor de autoriteiten om' s nachts een jongere op straat te zien. Meerderjarige kunnen ook voertuigen besturen, wat zoals verzoeker het verklaarde iets interessant is van de bende. (CGVS, p.9)".

Hij legt nog uit dat de bendes geïnteresseerd zijn in personen met een gelijkaardig profiel als het zijne, die nooit problemen met de autoriteiten hebben gehad en "een goede presentatie hebben (en waarvan het dus niet op het eerste gezicht vermoeden zijn dat zij met de benden samen werken)."

Verzoeker bevestigt verder dat hij het incident in mei 2019 eerst aan zijn familieleden heeft verteld en pas later aan zijn vrienden K. en E.

Waar de bestreden beslissing stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, in het licht van de geuite bedreigingen, op hetzelfde adres zou blijven wonen en zich niet elders in Colombia zou vestigen, stelt hij dat "hij afkomstig is uit een ontheemde familie (zijn ouders hebben het platteland moeten vluchten omwille van problemen met de ELN) en dat zijn ouders een moeilijke financiële situatie hebben, dat zijn vader geen officieel werk heb en ook geen netwerk waardoor verzoeker over geen mogelijkheid beschikte om zich ergens anders in Colombia te vestigen, (zie ook CCVS, voorlaatste pagina)".

Verzoeker besluit hieruit dat zijn relaas geloofwaardig is en dat er kan worden aangenomen dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een vrees voor vervolging, omdat hij bedreigd werd door de bendeleden nadat hij weigerde met hen samen te werken en het risico loopt om bij een terugkeer te worden gedwongen om met hen samen te werken of vervolgd te worden omwille van zijn verzet. Hij stelt dat de groeperingen in Colombia een actor vormen zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c), van de Vreemdelingenwet. Het feit dat hij Colombia verlaten heeft in plaats van met hen samen te werken kan als vorm van verzet tegen de autoriteit van de gewapende groep geïnterpreteerd worden. Dit verzet vormt volgens hem de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes of groeperingen niet in deze positie wil bestendigen. De vervolging door de bende die verzoeker vreest, is aldus in wezen geen vervolging om louter economische redenen, maar betreft vervolging ten gevolge van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende of gewapende groep.

Aldus besluit verzoeker dat hij vervolging vreest omwille van zijn politieke overtuiging en dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, minstens loopt hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, waardoor de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij merkt hierbij nog op dat er in Colombia geen sprake is van een effectieve bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet en dat hij niet over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van dezelfde wet.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in de aangevoerde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Zijn verweer in het verzoekschrift blijft in wezen beperkt tot het volharden in zijn vrees voor vervolging, het citeren uit algemene informatie, het poneren van loutere beweringen en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen. Hiermee kan hij de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing echter niet weerleggen, noch in een ander daglicht stellen. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen van gedwongen rekrutering.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bende die hem rekruteerde, nu hij objectieve informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de bendes onderling allianties vormen. De Raad merkt op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de groepering die hem bedreigde tot gedwongen samenwerking op een eenduidige wijze kan benoemen in elke fase van de procedure. Het loutere feit dat de verschillende bendes in zijn regio soms allianties vormen, kan hieraan geen afbreuk doen. Dat verzoeker bij aanvang van de procedure verklaarde dat hij werd gevisieerd door de bende Itagui (CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat hij werd gevisieerd door de bende van Bello (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7), is aldus niet geloofwaardig. Het feit dat verzoeker bij aanvang van de procedure vermeldde dat de bende Itagui banden heeft met de bende Bello (CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2) doet hieraan geen afbreuk. De Raad merkt daarenboven op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat in zijn gemeente Itagui enkel de bende van Bello actief is en geen enkele melding heeft gemaakt van de bende Itagui (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8), zodat het hoe dan ook inconsistent is dat verzoeker bij aanvang van de procedure stelde gevisieerd te worden door de bende Itagui. Hieruit blijkt genoegzaam dat verzoekers verklaringen over de bende die hem bedreigde niet eenduidig zijn. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud over het feit of de bende hem wou aanvallen te minimaliseren door aan te voeren dat de bendeleden agressief gedrag vertoonden en hij tijdens het persoonlijk onderhoud vermeldde dat zij hem bedreigden en een vijandige reactie hadden, waardoor hij de indruk kreeg dat zij hem zouden aanvallen. De Raad is echter van oordeel dat dit een loutere *post-factum* verklaring betreft die na reflectie tot stand is gekomen na kennisgeving van de bestreden beslissing en aldus niet wordt aangenomen. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud immers uitdrukkelijk, toen hem werd gevraagd naar de reactie van de bendeleden nadat verzoeker zei dat hij geen interesse had om met hen mee te werken, dat hij dit niet gezien had en dat hij gewoon naar huis was gegaan (*Ibid.*, p. 11). Indien de bende verzoeker wilde aanvallen, zoals hij nog vermeldde bij aanvang van de procedure (CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2) kon redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker dit zo zou vermelden wanneer hem tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar de reactie van de bendeleden, *quod non*. Aldus stelde de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde hierover, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker stelt nog dat hij enkel het incident in mei 2019 vermeldde bij aanvang van de procedure nu dit de enige keer was dat hij een rechtstreekse bedreiging kreeg van de bendeleden en de feiten die ervoor plaatsvonden niet vermeldde omdat de bendeleden hem vroeger op een subtielere manier benaderden. Hij wijst er nog op dat hem gevraagd werd om een kort overzicht te geven van zijn problemen. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden. De Raad merkt nog op dat de incidenten waarbij verzoeker werd benaderd door bendeleden en daardoor in september 2018 al had besloten om zijn land van herkomst heeft verlaten, kernelementen betreffen van zijn relaas, zodat redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Daarenboven verklaarde verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat hij zijn zaak tijdens het interview bij aanvang van de procedure kort had kunnen uiteenzetten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 3). Aldus is de Raad van oordeel dat verzoekers verweer geen afdoende verschoning vormt voor zijn nalatigheid om de eerdere benaderingen door de bendeleden en zijn beslissing om het land te verlaten in september 2018 niet te vermelden. Bovendien merkt de Raad nog op dat uit de CGVS-vragenlijst kan blijken dat verzoeker bij aanvang van de procedure verklaarde dat hij en zijn familie omwille van het voorval in mei 2019 besloten hadden dat verzoeker Colombia moest verlaten (CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2), hetgeen hoe dan ook tegenstrijdig is met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij reeds in september 2018 had besloten om het land te verlaten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9). De Raad benadrukt hierbij dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Spaans en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk heeft akkoord verklaard met de inhoud ervan. Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat het verweer in het verzoekschrift geen afdoende verschoning biedt voor de vastgestelde inconsistenties in verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud.

Waar verzoeker nog poneert dat verschillende leden van zijn familie zijn ticket betaalden doch dat zijn tante het grootste deel betaalde, merkt de Raad op dat dit verweer klemmt met verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure, waar hij enkel verklaarde dat zijn tante zijn vliegtickets heeft betaald (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 11). Hoe dan ook wijst de Raad erop dat verzoeker met dit verweer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij niet *in concreto* aantoonde dat hij omwille van economische redenen niet in staat zou zijn geweest om vroeger zijn land van herkomst te verlaten. Het louter herhalen van zijn verklaringen op dit punt volstaat hiertoe niet. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift nog dat hij nog geen onmiddellijke bedreiging had gekregen toen hij zijn vliegtuigticket kocht en dat hij dus niet haastig zijn land diende te verlaten, doch de Raad benadrukt dat van verzoeker, die verklaarde dat hij gevisieerd werd in zijn land van herkomst door bendeleden en omwille van deze redenen besloot dat hij zijn land van herkomst moest verlaten, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de nodige maatregelen neemt om zichzelf te beschermen tegen zijn vermeende vervolgers, dan wel dat hij zo snel mogelijk het land tracht te verlaten. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval. In de bestreden beslissing werd aldus terecht geoordeeld dat verzoekers laattijdige vertrek uit Colombia ondanks de benaderingen van de bendeleden, de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging verder relativeert.

Verzoeker benadrukt nog dat zijn broer volledig perplex stond na het incident in mei 2019 omdat dit de eerste keer was dat zij een directe bedreiging kregen van de bendeleden en nooit eerder het slachtoffer werden van geweld. Dit verweer doet echter geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat, in de door verzoeker geschetste context van bendegeweld en rekrutering van jongeren in zijn regio waarbij verzoeker verklaarde dat hij reeds sinds 2017 benaderd werd door bendeleden om zich aan te sluiten, zijn broer volledig perplex zou staan na het incident in mei 2019 waarbij verzoeker zou bedreigd zijn door bendeleden om samen te werken. De Raad benadrukt bovendien dat verzoeker geen overtuigende verklaringen kon afleggen hierover. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat zijn jongere broer niet benaderd werd door de bende omdat er genoeg kinderen in de wijk voor hen werken, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen dat het in de door verzoeker geschetste context niet aannemelijk is dat zijn broer volledig perplex zou hebben gestaan toen hij hoorde over het incident in mei 2019.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij het incident in mei 2019 eerst aan zijn gezin vertelde en pas dan aan zijn vrienden K. en E., merkt de Raad op dat dit een blote *post-factum* verklaring betreft die hoe dan ook geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat het niet

aannemelijk is dat verzoeker, wanneer hij tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd wie hij over dit incident verteld heeft, enkel zijn gezin vermeldt en niet zou vermelden dat hij dit incident ook aan zijn vrienden K. en E. vertelde (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11).

Verzoeker benadrukt verder in zijn verzoekschrift dat hij afkomstig is uit een ontheemde familie, dat zijn ouders een moeilijke financiële situatie hebben en dat verzoeker niet over een netwerk beschikt, zodat hij niet over de mogelijkheid beschikte om zich ergens anders in Colombia te vestigen. De Raad wijst er echter op dat verzoeker eraan voorbijgaat hij een volwassen man is die school liep en werkervaring heeft, zodat hij niet *in concreto* aantoonde dat het voor hem compleet onmogelijk is om zich elders in zijn land in veiligheid te brengen, minstens in afwachting van zijn vlucht uit zijn land van herkomst. De Raad benadrukt dat van verzoeker, die verklaart een gegronde vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de nodige maatregelen neemt om zichzelf te beschermen tegen zijn vermeende vervolgers, dan wel dat hij zo snel mogelijk het land tracht te verlaten. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval.

Verzoeker stelt verder dat de bendes geïnteresseerd zijn in personen met zijn profiel, die nog nooit met de autoriteiten problemen hebben gekend en van wie men op het eerste zicht niet vermoedt dat zij met de bende samenwerken. De Raad merkt echter op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij door bendeleden zou worden geïnteresseerd met het oog op gedwongen rekrutering.

Waar verzoeker nog verwijst naar algemene informatie over rekrutering door de gewapende groepen in zijn regio van herkomst, merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon geen afbreuk kan doen aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing op grond waarvan kan worden besloten dat verzoeker de aangehaalde problemen van rekrutering niet aannemelijk maakt. Verzoeker dient zijn aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade immers *in concreto* aannemelijk te maken en de verwijzing naar louter algemene informatie volstaat hiertoe niet. Hij slaagt er immers niet om zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U legt bovendien geen enkel bewijsstuk neer dat de door u naar voren geschoven asielmotieven concreet kan ondersteunen.

Gedurende uw volledige relaas komt u immers niet verder dan blote beweringen, u legt geen enkel concreet bewijs voor dat uw verhaal kan ondersteunen. Zelf deed u nooit aangifte van uw problemen noch werd er een onderzoek opgestart in Colombia. U vertelt dat uw vader door bendeleden in elkaar werd geslagen, maar dat hij geen medische hulp heeft gezocht omdat hij dan een verklaring zou moeten afleggen over hetgeen gebeurd was. U kunt met andere woorden geen enkel bewijs voorleggen dat uw vader inderdaad het slachtoffer werd van geweld door bendeleden. U legt geen medische attesten of een aangifte hieromtrent voor. Het is hoogst opmerkelijk dat u bijvoorbeeld geen foto's kan voorleggen van de verwondingen van uw vader, die zouden kunnen dienen als een begin van bewijs. U verklaart ook dat u na het incident in mei uw huis niet meer hebt verlaten en uw vrienden E. en K. u via sms verwittigden dat de bendeleden nog steeds naar u op zoek waren (CGVS p. 13). U legt geen kopie van deze sms-berichten voor. U vertelt eveneens dat uw vader u tot een maand voor uw persoonlijk onderhoud op de hoogte hield van het feit dat hij via uw vriend E. hoorde dat de bendeleden nog steeds naar u op zoek waren (CGVS p. 13, 14). Ook hiervan voorziet u geen enkel bewijs. Het gebrek aan concrete bewijzen, maakt dat het CGVS zich enkel op uw verklaringen kan baseren om zich een oordeel te vormen over uw nood aan internationale bescherming. Uw verklaringen zijn echter allesbehalve overtuigend.

Uw relaas bevat immers meerdere tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen ondermijnen.

Bij uw eerste aanmelding bij DVZ verklaarde u dat u bedreigd werd door de bende van Itagui, die volgens u connecties heeft met de bende van Bello (DVZ vragenlijst CGVS p. 2). Op het CGVS verklaart u direct bedreigd te zijn door de bende van Bello, die tevens de plak zwaait in Itagui (CGVS p. 8.).

Aangezien u de ene keer verklaart benaderd te zijn geweest door een bende die connecties heeft met de bende van Bello en een andere keer verklaart dat u benaderd bent door de bende van Bello zelf - terwijl het over hetzelfde incident gaat - kunnen er van in den beginne al twijfels geplaats worden bij uw geloofwaardigheid.

Bij DVZ verklaarde u dat u een maand voor uw vertrek werd benaderd door vier bendeleden die u vroegen om met hen samen te werken. U was niet geïnteresseerd en zei nee. Daarop wilden zij u aanvallen, maar u kon ontkomen (DVZ vragenlijst CGVS p. 1). Wanneer u op het CGVS naar dit zelfde incident gevraagd wordt, verklaart u dat u tegen die personen vertelde dat u niet geïnteresseerd was en dat u bent weggelopen (CGVS p. 11). U maakt geen enkele melding van een poging van de bendeleden om u aan te vallen, u bent gewoon naar huis gegaan na dit incident (CGVS p. 11). Aangezien u op het CGVS expliciet gevraagd werd naar hun reactie op uw weigering en u daarop enkel zei dat u gewoon naar huis bent gegaan is dit toch wel een opmerkelijke tegenstrijdigheid. Indien de bendeleden u inderdaad hadden proberen aanvallen, zoals u eerder bij DVZ beweerde, is dit een belangrijk element binnen u asielrelaas. Het feit dat u dit punt niet opnieuw aanhaalt, ondermijnt in belangrijke mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat u vertelde dat hun reactie vijandig was aangezien ze later die avond uw vader aangevallen hebben werpt geen ander licht op de vaststelling dat u geen eensluitende verklaringen aflegt over het incident waarbij u zelf aangesproken werd door de bendeleden.

Bij DVZ verklaarde u dat het incident met de bendeleden, dat plaatsvond eind mei 2019, er de oorzaak van was dat u een maand later Colombia verliet, niks meer, niks minder (DVZ vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u vreemd genoeg dat u de beslissing om Colombia te verlaten reeds in september 2018 had genomen, lang voor het incident in mei 2019 waarbij die bendeleden u bedreigden (CGVS p. 9). Op het CGVS verklaart u tevens dat u al sinds uw adolescentie door bendeleden aangesproken werd en in 2018 ook al expliciet gevraagd werd hen te vervoegen (CGVS, p.7). Daarom besloot u in september 2018 al om Colombia te verlaten maar omdat u er financieel slecht voorstond kocht u een vliegticket voor een vlucht eind juni 2019 omdat dit goedkoper was dan er een te kopen voor een vroegere vertrekdatum. Heel uw familie heeft financieel moeten bijdragen om dit ticket te kunnen betalen (CGVS, p.7). In eerste instantie kan hierbij al vermeld worden dat dit laatste een flagrante leugen is aangezien u bij DVZ duidelijk aangaf dat de tante met wie u naar België kwam uw tickets betaalde (Verklaring DVZ d.d.27/2/2020, vraag 31), ten tweede raakt het kant noch wal dat u nog zolang zou gewacht hebben om uw land te verlaten terwijl u al sinds 19/10/2018 een paspoort in uw bezit had waarmee u kon reizen. Dat economische redenen u zouden weerhouden hebben om al vroeger te vertrekken is allesbehalve overtuigend indien u daadwerkelijk al een vrees zou gehad hebben ten aanzien van de bendeleden, temeer dat de prijs van een vliegticket geen onoverkomelijke kost is en u beroep kon doen op uw familie om het te betalen. Het is vreemd dat u bij DVZ geen melding maakte van eerdere pogingen om u te rekruteren aangezien u duidelijk gevraagd werd naar een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Nochtans verschilt het incident met de bendeleden in mei 2019 in wezen niet veel van gelijkaardige ontmoetingen die u blijkbaar al veel vroeger met bendeleden had en waarbij u ook gevraagd werd hen te vervoegen (CGVS, p.7). Het hoeft weinig betoog dat de door u geschetste gang van zaken niet kan overtuigen. In dit verband zijn er nog andere twijfelachtige verklaringen die aflegde. U verklaart dat u ongeveer sinds 2017 zo'n drie keer per jaar benaderd werd door bendeleden (CGVS p. 7, 8). U vertelt echter dat wanneer u na het incident in mei 2019 terug naar huis keerde, uw broer thuis was en hij volledig perplex stond, wanneer u hem vertelde wat u overkomen was. Jullie hadden immers nog nooit eerder deel uitgemaakt van dat geweld, daarom vond hij dat zo erg (CGVS p. 9). Dat gaat lijnrecht in tegen uw verklaringen als zou op dat moment reeds een tweetal jaar regelmatig benaderd zijn door leden van de bende. Bovendien blijkt uit uw relaas dat deze bende erg actief en zichtbaar was binnen uw gemeenschap. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat het voor uw broer als een verrassing zou komen dat u door deze personen benaderd werd. Wanneer u gevraagd wordt of uw broer ook benaderd werd door de bendeleden, zegt u van niet om dat hij nog heel klein is (CGVS p. 10). Dit is opmerkelijk gezien uw broer geboren is op 29 oktober 2003 en dus slechts drie jaar jonger is dan u (DVZ p. 9). Op het moment van het incident was hij met andere woorden vijftien jaar oud, wat bezwaarlijk nog heel klein te noemen is. U verklaart ook zelf dat u reeds vanaf uw kindertijd vrienden het slechte pad op zag gaan (CGVS p. 6). Op de leeftijd van vijftien jaar was uw broer zonder twijfel op de hoogte van de aanwezigheid van bendes in uw wijk, waardoor het ongeloofwaardig is dat hij effectief perplex zou hebben gestaan, wanneer u hem over dit incident vertelde. Het CGVS kan met andere woorden met recht en rede besluiten dat u niet bij machte bent een geloofwaardig en doorleefd relaas naar voren te brengen.

In verband met de benedeleden die u benaderden wordt u expliciet de vraag gesteld wie u over dit incident heeft verteld. U verklaart dat u dit heeft verteld aan uw gezin, dus aan uw vader en moeder, uw broer en uw grootmoeder. Uw tante heeft u de volgende dag hierover verteld (CGVS p. 11).

Enige tijd later verklaart u dat ook uw vrienden E. en K. wisten van de agressie die u overkomen was, u heeft hen immers diezelfde week hierover ingelicht (CGVS p. 13). Het feit dat u dit niet vertelt, wanneer u letterlijk gevraagd wordt wie u allemaal over dit incident heeft verteld, ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.

Uw verklaringen over de intimidaties door de benedeleden, die wilden dat u deel zou uitmaken van hun bende, bevatten eveneens opmerkelijke tegenstrijdigheden. In eerste instantie verklaart u dat toen u in de adolescentie kwam, die personen zich meer en meer voor u begonnen te interesseren, dat ze u vroegen of u ook wilde moorden, loopjongen spelen voor geld, afpersen, drugs verkopen etc. Omwille van deze intimidaties heeft u in september 2018 de beslissing genomen om uw land te verlaten (CGVS p. 7, 9). Wanneer u later wordt gevraagd hoe u dan merkte dat die benedeleden zich meer voor u begonnen te interesseren, verklaart u dat personen die u niet kende plots zaken aan u vroegen, over wat u aan het doen was, bijvoorbeeld (CGVS p. 8). U maakt geen enkele melding meer van vragen over moorden, afpersingen of drugs en gaat daarmee lijnrecht in tegen uw eigen, eerdere verklaringen. Pas wanneer u vertelt over het incident in mei 2019, dat plaatsvond ruim nadat u de beslissing had genomen om Colombia te verlaten, komen diezelfde termen opnieuw ter sprake (CGVS p. 9). Ook over het moment waarop de intimidaties vanwege de benedeleden jegens u begonnen, zijn uw verklaringen niet eensluidend. U vertelt dat u benaderd werd door benedeleden sinds uw achttiende, omdat u op dat moment ook voertuigen kon besturen, wat hen goed uit kwam (CGVS p. 10). Eerder zegt u daarover echter dan deze intimidaties begonnen tijdens uw adolescentie, ongeveer een jaar voordat u de beslissing nam om uw land te verlaten in september 2018 (CGVS p. 7). Deze contacten met benedeleden zouden dus begonnen zijn omstreeks september 2017. Gezien u geboren bent op 30 augustus 2000, was u op het moment dat deze intimidaties begonnen nog geen achttien jaar, waardoor het argument dat deze personen u benaderden omdat u meerderjarig was en dus voertuigen mocht besturen geen hout snijdt. Uw verklaringen lijken dus helemaal niet te passen in een logisch geheel.

Net zomin past het in een logisch geheel dat u de ganse tijd op hetzelfde adres bent blijven wonen terwijl men redelijkerwijze toch zou verwachten dat u zichzelf in veiligheid zou brengen door elders in Colombia te gaan wonen. U verklaart dat het voor u niet mogelijk is om elders in Colombia te gaan wonen omdat uw financiële situatie dat niet toelaat (CGVS, p.14). Indien u zich elders in uw land in veiligheid kon brengen is het toch de logica zelve dat u dat minstens probeerde. U stond al lang onder druk van de benedeleden verklaart u, u bent echter een volwassen man die school liep en werkervaring heeft, u brengt geen enkel concreet of bevattelijk element aan waarom het voor u niet mogelijk was u in eerste instantie elders in uw land in veiligheid te brengen en in uw levensonderhoud te voorzien. Deze vaststelling werpt uiteraard een bijkomende smet op uw geloofwaardigheid.

Het CGVS benadrukt in dit verband ook dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval duidelijk niet zo is, uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkele poging ondernomen heeft om de bescherming van de lokale autoriteiten in te roepen, zogenaamd omdat dit de vermeende problemen enkel erger zou kunnen maken, hetgeen pure speculatie is (CGVS, p.11-12).

Los van de bovenstaande vaststellingen dient volledigheidshalve nog vermeld te worden dat u geen duidelijk zicht biedt op uw familie en bezigheden. Bij de DVZ verklaart u bijvoorbeeld dat u een jaar lang werkzaam was voor het bedrijf Rapi, waarvoor u eten bezorgde aan huis (DVZ p. 7). U verklaart tevens dat u hier bent met uw neef, J.J.S.V. (CG-nummer (...), DVZ-nummer (...)) (DVZ p. 9), met wie u op hetzelfde privéadres verblijft. Wanneer u tijdens uw interview op het CGVS gevraagd wordt wat uw job was in Colombia, vertelt u dat u in 2018 een drietal maanden in de bouw heeft gewerkt en dat u verder geen andere jobs heeft gehad (CGVS p. 4). Wanneer u gevraagd wordt of u familieleden heeft in België, antwoordt u dat u hier een tante heeft, maar dat u hier verder geen familie heeft (CGVS p.6). Het feit dat u tijdens uw interview niets vertelt over uw werkzaamheden als bezorger van maaltijden en dat u verzwijgt dat u hier in België ook een neef heeft, hoewel u expliciet naar beide zaken gevraagd wordt, ondermijnt mede uw algemene geloofwaardigheid.

Ter staving van uw verzoek legt u bij de DVZ een aantal documenten voor. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen enkel dienen als bewijs van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze niet worden betwist. Daarnaast legt u ook nog twee nieuwsberichten voor over de bende van Bello. Deze artikels zijn niet gedateerd en bevatten evenmin een verwijzing naar activiteiten van deze bende in uw woonplaats Itagui.

Ze hebben slechts betrekking op het algemene geweld waar deze bende zich aan schuldig maakt en niet op uw eigen, persoonlijke situatie.

Deze berichten kunnen uw relaas dan ook geen kracht bijzetten. Het attest dat u tijdens uw interview op het CGVS voorlegt in verband met de gedwongen ontheemding van uw familie, geeft enkel aan dat uw familie op een bepaald moment gedwongen diende te verhuizen omwille van het gewapend conflict in Colombia. Het bevat geen details over de omstandigheden die tot deze gedwongen ontheemding geleid hebben. U geeft zelf aan dat deze verhuizing plaatsvond voordat uzelf geboren was. Dit document kan dan ook niet als bewijs dienen voor de door u ingeroepen asielmotieven.”

Aldus toont verzoeker niet aan dat hij bij een terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade door de bendes in zijn regio. Het betoog dat zijn verzet tegen de bendes een uiting vormt van een politieke overtuiging en dat er geen effectieve bescherming is door de nationale autoriteiten is dan ook niet dienstig.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 14 november 2019 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat in zijn regio van herkomst veel “Organized Crime Groups” aanwezig zijn, merkt de Raad op dit gegeven geen afbreuk kan doen aan voormelde analyse in de bestreden beslissing.

Hierbij dient te worden benadrukt dat het verzoekschrift stelt dat verzoeker afkomstig is uit Itagui dat behoort tot het grootstedelijk gebied Medellín en uit voorgaande analyse kan blijken dat in de stad Medellín geen sprake is van een gewapend conflict.

Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien brengt het bestaan van een gewapend conflict niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. Hoewel crimineel en bende-gerelateerd geweld in sommige Colombiaanse steden, zoals verzoekers regio van herkomst, inderdaad aanwezig is, kan noch uit de door de commissaris-generaal of verzoeker ter kennis gebrachte informatie blijken dat het geweld in verzoekers regio van herkomst thans dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoeker actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP